

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **Q.D.V.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem „X“,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č. j. OAM-115/LE-LE05-LE24-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018, č. j. OAM-115/LE-LE05-LE24-2018, jímž žalovaný vyslovil, že žalobci se neuděluje azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně, nepřezkoumatelně a nesprávně vypořádal s otázkou existence vážné újmy hrozící žalobci při návratu do Vietnamu. Žalobce připomněl, že je kinhské národnosti, budhistického vyznání, v České republice má manželku, jedno vlastní dítě a jedno dítě, které vychovává a považuje za vlastní. Popsal, že z Vietnamu odjel za manželkou, žijí tam jeho rodiče, kteří jsou však zadluženi, každou chvíli tam chodí vymahači a žalobce nemá ve Vietnamu žádný majetek ani dům, kde by bydlel. Podle žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s obecně známou špatnou situací ve Vietnamu, pokud jde o možnost, že obava z vymahačů souvisí s tím, že mohou kooperovat se státní mocí, a tudíž žalovaným tvrzená silná moc ve Vietnamu může mít za následek nemožnost žalobce dovolat se ochrany proti tomuto nebezpečí újmy. Žalobce dodal, že se žalovaný nezabýval obecně známou skutečností, že nezřídka dochází ke zneužití státní moci pro určité osoby, které se věnují silovému vymáhání dluhů, a k účelovému opomíjení ochrany občanů před takovými osobami. Žalovaný podle žalobce rezignoval na náležité zjištění a posouzení okolností existence vážné újmy hrozící žalobci, resp. jeho úvahu nelze náležitě přezkoumat. Žalobce zdůraznil, že ačkoli detailní důvody nemusel rozsáhle popisovat, nelze připustit, aby žalovaný tuto záležitost bez dalšího neřešil a ustal na lapidárním konstatování, že jde o hrozbu hypotetickou. Podle žalobce nebyl žalovaný oprávněn bez dalšího uzavřít, že nelze konstatovat, že by příslušné státní orgány žalobci odmítly poskytnout ochranu; žalovaný měl naopak povinnost žalobcovy obavy blíže zkoumat.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil okolnosti související s jeho rodinnou situací a možnost udělení humanitárního azylu. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 47/2004 žalobce zdůraznil, že mohou existovat okolnosti hodné zvláštního zřetele, které v daném případě odůvodňují opačný postup, než zvolil žalovaný. K existenci takových okolností se však žalovaný opomněl vyjádřit ani ji nezkoumal. Tyto závažné okolnosti spatřoval žalobce v tom, že otcem svého biologického dítěte se stal až na území České republiky, tudíž jeho potomek nezaviněně přišel na svět v situaci, kdy neudělením humanitárního azylu reálně přijde o svého otce, se kterým již od dětského věku nebude moci realizovat žádný kontakt. Žalobce dodal, že zejména v prvních letech života je takový kontakt důležitý pro zdravý vývoj dítěte. Udělení humanitárního azylu tak podle žalobce představuje jedinou možnost, jak dítěti, které nemá žádné vazby na Vietnam, zajistit výchovu i ze strany

otce. Žalobce upozornil na ústavně a mezinárodními smlouvami garantovaná práva dítěte, která ovšem postupem žalovaného nebyla chráněna. Žalobce shrnul, že narození dítěte v roce 2015 v České republice a skutečnost, že je extrémně malé, bez jakýchkoli vazeb na Vietnam a bez jiné možnosti zdravého psychického vývoje při elementární znalosti svého otce (je notorietou, že dítě si začíná pamatovat až okolo tří let věku), představují okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které je nutné v tomto případě uplatnit výjimečný postup. Žalovaný se však existencí těchto okolností vůbec nezabýval, a napadené rozhodnutí je proto podle žalobce nepřezkoumatelné, případně nesprávné.

4. Také vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany považoval žalobce za nesprávné a nepřezkoumatelné. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 309/2016 a konstatoval, že závěr o nemožnosti udělit doplňkovou ochranu z důvodu vážného zločinu spáchaného žadatelem o mezinárodní ochranu nelze odůvodnit pouze odkazem na skutečnost, že dotyčný byl odsouzen za spáchání činu kvalifikovaného vnitrostátním trestním právem jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je třeba vždy posoudit individuální okolnosti případu. Podle žalobce se žalovaný opomněl vypořádat s tím, že byl odsouzen v roce 2011 a ke spáchání trestného činu mělo dojít dlouho před tím, než v roce 2014 přicestoval do České republiky. Žalovaný se nezabýval ani bližšími okolnostmi tvrzeného žalobcova jednání, zejména z jakých důvodů tak měl činit apod. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě bylo nezbytné zkoumat konkrétní okolnosti případu, nikoli jen konstatovat, že spáchal trestný čin a že maximalizoval zisk cannabinoidních látek v konopí za účelem zisku, a proto doplňkovou ochranu nelze udělit. Žalobce uzavřel, že závěr o nemožnosti udělení doplňkové ochrany je nesprávný a napadené rozhodnutí v tomto ohledu není konformní s požadavky na jeho přezkoumatelnost, kvalitu a rozsah posouzení individuálních okolností jeho odsouzení z pohledu ustálené judikatury a práva.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl. Popřel oprávněnost námitek a konstatoval, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Připomněl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy pozbyl povolení k pobytu a reálně mu hrozilo vycestování z území České republiky. Podle žalovaného tak byla hlavním důvodem podání žádosti legalizace žalobcova dalšího pobytu, kterou stejně jako snahu zůstat v České republice a žalobcovy rodinné a osobní důvody na jejím území nelze podřadit taxativně vymezeným důvodům podle zákona o azylu. Žalovaný dodal, že žalobce si musí upravit své poměry na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný upozornil na rozsudky Okresního soudu v Teplicích a Krajského soudu v Ústí nad Labem, z nichž plyne, že žalobce páchal trestnou činnost (trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy) společným jednáním s dalšími osobami, úmyslně a ve značném rozsahu. Žalovaný zdůraznil závažnost drogové kriminality a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního

soudu sp. zn. 6 Azs 309/2016 uvedl, že z těchto důvodů byla zcela namíste aplikace neudělení doplňkové ochrany podle § 15a zákona o azylu.

Správní spis

6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 25. 6. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 3. 7. 2018 poskytl údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu, náboženského přesvědčení buddhista, nikdy nebyl členem politické strany, ani nebyl nijak politicky aktivní, cítí se zcela zdravý, je ženatý a má syna Q. M. V., narozeného „X“. Poslední bydliště ve Vietnamu měl ve městě „X“, okres „X“. Cestu z vlasti na území České republiky podnikl letecky v roce 2004, měl uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání. Dodal, že na území České republiky má manželku a dítě, a proto chce „sloučit“ se svou rodinou.
7. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 7. 2018 žalobce uvedl, že Vietnam opustil v roce 2004, vrátil se tam v roce 2011, neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění. Naposledy přijel do České republiky v roce 2014, nejprve letěl s cizím pasem do Ruska, dále pokračoval schovaný v dodávce. Zaplatil převaděčům, aby se dostal do České republiky za svou manželkou a také proto, že jsou jeho rodiče ve Vietnamu zadlužení. Zadlužení rodičů se ho týká, neboť po návratu do Vietnamu nic neměl a žil u nich. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neuvedl. Ve Vietnamu neměl žádné problémy a nebyl tam trestně stíhán. O mezinárodní ochranu požádal, neboť chce sloučit rodinu. Uvedl, že ve Vietnamu se obává toho, že by nemohl již bydlet u svých rodičů, protože jsou zadlužení, sám tam nemá žádný majetek. Jeho rodiče si kvůli němu půjčili a vymahači chodí každou chvíli, a proto u rodičů bydlet nemůže; dále se o tom odmítl bavit. Uvedl, že svou manželku poznal v roce 2011, když se vrátila do Vietnamu. Manželství uzavřeli v České republice v roce 2015. Žalobce nevěděl o ničem, co by mu bránilo žít s jeho rodinou ve Vietnamu. Byl si vědom toho, že jeho odsouzení pro zvlášť závažný zločin jej může řadit k osobám, které jsou podle § 15a zákona o azylu vyloučeny z možnosti udělení doplňkové ochrany, a nechtěl k tomu nic dodat. Před zajištěním pobýval se svou manželkou na adrese „X“, vypomáhal manželce v restauraci a po návratu dětí ze školy (manželčino dítě, T. A. D., narozenou „X“, považuje za vlastní) obě děti hlídal. Konstatoval, že jeho manželka a děti mají v České republice uděleno povolení k trvalému pobytu. Sám si o legální pobyt zažádat nemohl, neboť uložené vyhoštění na tři roky mu uplyne až v listopadu 2018. Doplnil, že nemůže prokázat, že v roce 2011 vycestoval z České republiky, neboť vycestoval na náhradní cestovní doklad vydaný Vietnamskou ambasádou v Německu poté, co si děti jeho bratrance s jeho cestovním dokladem hrály a ten se ztratil. Skutečnost, že nyní cestovním pasem vydaným v Praze disponuje, odůvodnil tak, že jeho bratranec cestovní doklad našel a poslal mu ho.
8. Dne 3. 7. 2018 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují opis rejstříku trestů ze dne 27. 6. 2018, rozhodnutí o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 27. 6. 2018, podle něhož byl žalobce zajištěn do 13. 10. 2018, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z května 2017, výroční zprávu organizace Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, informaci OAMP – Vietnam, bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 10. 11. 2017, výroční

zprávu organizace Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018, výroční zprávu Evropské unie o lidských právech ve světě – Vietnam ze dne 16. 10. 2017 a zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv ve Vietnamské socialistické republice za rok 2017 ze dne 20. 4. 2018. Žalobce uvedl, že se s obsahem podkladů nechce seznámit.

9. Žalovaný si rovněž vyžádal rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. 12. 2010, č. j. „X“, a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem 25. 5. 2011, sp. zn. „X“, podle nichž byl žalobce odsouzen za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k trestu odnětí svobody v trvání tří let a zařazen do věznice s dozorem.
10. Žalovaný následně dne 10. 10. 2018 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 12. 10. 2018.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s obecně známou špatnou situací ve Vietnamu, pokud jde o možnost, že obava z vymahačů souvisí s tím, že mohou kooperovat se státní mocí, a nezabýval se obecně známou skutečností, že nezřídka dochází ke zneužití státní moci pro určité osoby, které se věnují silovému vymáhání dluhů, a k účelovému opomíjení ochrany občanů před takovými osobami. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalobce by si

měl především uvědomit, že v průběhu správního řízení nic takového netvrdil, a proto nyní nemůže žalovanému vytýkat, že na tyto skutečnosti nereagoval. Soud připomíná, že žalobce označil za důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu pouze to, že má v České republice manželku a dítě, a proto chce „sloučit“ se svou rodinou, dále zmínil, že ve Vietnamu nemá žádný majetek ani dům, kde by bydlel, a dodal, že se ve Vietnamu obává toho, že by nemohl bydlet u rodičů, kteří jsou zadluženi, nicméně nevěděl o ničem, co by mu bránilo žít se svou rodinou ve Vietnamu. S těmito žalobcovými tvrzeními se žalovaný řádně vypořádal.

15. Soud nesdílí žalobcovo přesvědčení, že nemusel rozsáhle popisovat své detailní důvody, neboť podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „... *řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovanému nepřísluší domýšlet jakékoli žadatelem o mezinárodní ochranu neuvedené důvody, pro které by mu podle jeho vlastního přesvědčení měla být mezinárodní ochrana udělena. Žalovaný je naopak povinen vyhodnotit pouze ty skutečnosti, které žadatel o mezinárodní ochranu v průběhu řízení uvede, což žalovaný v projednávané věci učinil. Pokud tedy žalobce vůbec netvrdil, že by měl ve Vietnamu jakékoli problémy se státními orgány, nebylo povinností žalovaného posuzovat, zda by případně tyto státní orgány mohly žalobci odeprít ochranu, ani nebylo jeho povinností žalobcovy potenciální nevyslovené obavy jakkoli blíže zkoumat.
16. Další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí měl podle žalobce spočívat v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností udělit žalobci azyl z humanitárních důvodů, zejména ve světle jeho rodinné situace. Ani tuto námitku nepokládá soud za důvodnou. Žalovaný na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že se v souvislosti s posuzováním, zda jsou naplněny podmínky § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný současně vysvětlil, že na humanitární azyl není právní nárok, tato forma azylu je udělována pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce se udělení humanitárního azylu nijak výslovně nedomáhal a žalovaný skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal. Žalovaný navíc poukázal na to, že důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť zde pozbyl pobytové oprávnění a přeje si zde nadále žít, přičemž legalizace pobytu nepatří k důvodům pro udělení azylu. Žalovaný poukázal také na skutečnost, že žalobce vstoupil na území České republiky nelegálně za pomoci převaděčů v roce 2014 na základě padělaného dokladu, čímž ignoroval opakované rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný rovněž uvedl, že manželství žalobce uzavřel a stal se otcem až po svém nelegálním vstupu na území České republiky. K nezletilé dceři žalobcovy manželky z předchozího vztahu žalovaný uvedl, že žalobce není jejím rodičem, a tedy ve smyslu zákona o azylu není jejím rodinným příslušníkem.

Citované odůvodnění vyhodnotil soud s přihlédnutím k okolnostem případu a zejména k vlastním tvrzením samotného žalobce jako naprosto dostačující.

17. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce také v tom, že žalovaný rezignoval na náležité zjištění vážné újmy hrozící žalobci a jeho úvahu nelze přezkoumat. V této souvislosti soud připomíná, že pojem vážná újma se vztahuje výhradně k institutu doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, který však v projednávané věci žalovaný neaplikoval, neboť shledal důvody vylučující udělení doplňkové ochrany uvedené v § 15a zákona o azylu. Za dané procesní situace proto žalovaný nebyl povinen blíže zkoumat případnou hrozící vážnou újmu, neboť bez ohledu na její případnou existenci by stejně nemohl doplňkovou ochranu udělit. Tyto závěry jednoznačně plynou i z odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. strany 7 až 10). V této části svého rozhodnutí se žalovaný zabýval i závažností žalobcem spáchané trestné činnosti [zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku] a poukázal na vysokou společenskou škodlivost žalobcova jednání, a to s ohledem na způsob výroby, množství a kvalitu produkováných drog. Z hlediska dikce § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu přitom nebylo povinností žalovaného zkoumat bližší okolnosti žalobcova jednání, jeho důvody apod., nýbrž postačilo pouhé prokázání důvodného podezření, že se žalobce dopustil vážného zločinu, o čemž s ohledem na pravomocný odsuzující rozsudek nemůže být pochyb. Žalobce byl ostatně na možnost aplikace § 15a zákona o azylu upozorněn již při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 7. 2018, nicméně se k tomu odmítl vyjádřit s tím, že nechce nic vysvětlovat. Soud proto konstatuje, že za těchto okolností nebylo povinností žalovaného se vypořádávat s tím, že žalobce byl odsouzen v roce 2011 a ke spáchání trestného činu mělo dojít dlouho před tím, než v roce 2014 přicestoval do České republiky. Soud současně nepřisvědčil ani žalobcovu názoru, že napadené rozhodnutí v tomto ohledu není konformní s požadavky na jeho přezkoumatelnost, kvalitu a rozsah posouzení individuálních okolností jeho odsouzení z pohledu ustálené judikatury a práva. Soud naopak shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav a náležitě zhodnotil žalobcem spáchanou trestnou činnost jako závažnou, což jej oprávněně vedlo k aplikaci § 15a zákona o azylu, aniž by při absenci jakýchkoli relevantních tvrzení ze strany žalobce musel cokoliv dalšího zkoumat či odůvodňovat.
18. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že napadené rozhodnutí vyhodnotil jako přezkoumatelné. Soud dodává, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí se závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, jejíž zkoumání je předmětem další části tohoto rozsudku.
19. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti považuje soud za nezbytné předeslat, že žalobce jako hlavní důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že chce „sloučit“ se svou rodinou, v zemi původu nemá žádný majetek, jeho rodiče se kvůli němu zadlužili a obává, že ve Vietnamu u nich nebude moci bydlet. K tomu soud poznamenává, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v okamžiku, kdy na území České republiky vstoupil s falešným cestovním pasem za pomoci převaděčů a pobýval zde nelegálně (v rozporu s následně uloženým správním vyhoštěním z roku 2015). Soud proto souhlasí se žalovaným, že jediným důvodem jeho žádosti o udělení

mezinárodní ochrany byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá žalobcem projevené vůli zůstat zde. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

20. Pokud jde o azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalobce by si měl uvědomit, že na jeho udělení nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, nebo ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soud v tomto směru neshledal žádné pochybení a neztotožnil se s názorem žalobce, že mu svědčí důvody pro udělení humanitárního azylu. K žalobcovu tvrzení o jeho složité rodinné situaci, soud připomíná, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu, když snaha o legalizaci pobytu či o setrvání v České republice společně s rodinou nepředstavují důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu.
21. Namítá-li žalobce, že otcem svého biologického dítěte se stal až na území České republiky, tudíž jeho potomek nezaviněně přišel na svět v situaci, kdy neudělením humanitárního azylu reálně přijde o svého otce, se kterým již od dětského věku nebude moci realizovat žádný kontakt, soud připomíná, že žalobcova manželka toto dítě počala v době, kdy žalobce na území České republiky pobýval nelegálně a musel si být vědom toho, že existuje nemalá pravděpodobnost, že bude nucen Českou republiku opustit, a to i s ohledem na jím dříve spáchanou trestnou činnost. Soud připouští, že skutečnost, že žalobce nebude moci začít trvale žít s manželkou a dítětem na území České republiky, znamená zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen

umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu zcela vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím vzájemných pravidelných návštěv. Žalobcova manželka je stejně jako žalobce vietnamské státní příslušnosti a žalobcův argument, že jeho dítě nemá žádné vazby na Vietnam, není podle názoru soudu vzhledem k věku dítěte (nar. 2015) relevantní.

22. Vycházejí z těchto úvah se soud neztotožnil s názorem žalobce, že udělení humanitárního azylu představuje jedinou možnost, jak žalobcovu dítěti zajistit výchovu i ze strany otce. Soud odmítá, že by žalovaný svým postupem jakkoli porušil ústavně či mezinárodními smlouvami garantovaná práva dítěte. Ostatně i Úmluva o právech dítěte, která v čl. 3 stanoví povinnost zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů, počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. v čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů státu a na základě platného práva. Žalobce by si měl uvědomit, že to byl výhradně on sám, kdo přivedl svou rodinu do této situace, když se jednak dopustil závažné trestné činnosti a jednak následně nelegálně vstoupil na území České republiky a teprve poté si se svou manželkou pořídil dítě. Je tak smutným faktem, že pokud dojde k oddělení žalobce a jeho syna, bude to pouze v důsledku závažného společensky škodlivého jednání žalobce, za které nese plnou odpovědnost výhradně a jen on. Soud nemůže ani přehlédnout, že syn zůstává v péči matky, a má tak zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů, což je z hlediska mezinárodních závazků České republiky naprosto dostačující.
23. Soud proto konstatuje, že ani narození dítěte v roce 2015 v České republice, jeho aktuálně nízký věk, absence vazeb na Vietnam a domnělá nemožnost vyrůstat se svým otcem jinde než v České republice, nepředstavují okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namíste žalobci udělit azyl z humanitárních důvodů. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2014, č. j. 4 Azs 47/2004-60, dostupný na www.nssoud.cz, přitom zdejší soud vyhodnotil jako nepřipadný, neboť ani z uvedeného rozsudku nevyplývá, že by žalobcem tvrzené skutečnosti mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu.
24. K námitce žalobce, že se žalovaný správně nevypořádal s otázkou existence vážné újmy hrozící žalobci při návratu do Vietnamu, která souvisí i se vznesenou námitkou nesprávného vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany, soud opakuje, že v projednávané věci byly prokazatelně naplněny podmínky § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť v případě žalobce existovalo nejen důvodné podezření, že se dopustil vážného zločinu, nýbrž žalobce byl za takový zločin spáchaný v České republice i pravomocně odsouzen. Soud přitom nepovažuje za podstatné, že pravomocné odsouzení žalobce nastalo již v roce 2011, neboť – jak správně uvedl žalovaný – jednalo se o závažnou a vysoce společensky škodlivou drogovou trestnou činnost. V této souvislosti soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, podle kterého „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona ... o azylu ..., rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat

případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný za dané situace nebyl povinen se vypořádat s otázkou existence vážné újmy a nemohl se dopustit nesprávného vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany, neboť žalobcovo pravomocné odsouzení za vážný zločin bylo nepřekonatelnou překážkou pro případné udělení doplňkové ochrany.

25. Žalovaný podle názoru zdejšího soudu vyhověl i požadavkům vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, když poukázal na to, že žalobce páchal trestnou činnost společným jednáním s dalšími osobami, zcela úmyslně a ve značném rozsahu, zmínil také způsob výroby, množství a kvalitu produkováných drog. Žalovaný zohlednil také to, že drogy byly určeny ke komerčním účelům a k široké distribuci a že žalobce trestnou činnost popíral, s orgány činnými v trestním řízení nespolupracoval a odmítl vypovídat. Zdejší soud proto nemá pochybnosti o dostatečném individuálním posouzení žalobcovy trestné činnosti a pouze na okraj dodává, že žalobce svůj postoj k právnímu řádu České republiky jednoznačně deklaroval také tím, že nerespektoval uložené správní vyhoštění a na území České republiky přicestoval nelegálně za pomoci převaděčů a na falešný cestovní doklad. Tato skutečnosti podle názoru soudu jen potvrzuje, že aplikace § 15a zákona o azylu byla namístě.
26. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, jehož názor neignoroval, nýbrž se s ním vypořádal.
27. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2018, č. j. 41 Az 6/2018-17, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč

podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. srpna 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

